7.2.3. Інтер'єрні системи декоративного оздоблення

Для стін з газобетонних блоків застосовують системи інтер'єрного декоративно-захисного оздоблення:

- облицювання керамічною плиткою;
- облицювання плиткою з гірських порід;
- облицювання гіпсокартонними листами;
- обклеювання шпалерами;
- обшивання декоративними панелями;
- оздоблення декоративними штукатурками;
- оздоблення інтер'єрними системами забарвлень.

7.2.3.1. Матеріали та технологія облицювання інтер'єру керамічною плиткою

Для зовнішніх стін з газобетонних блоків, приміщень з підвищеною вологістю (душові та ванні кімнати, парильні) необхідно при внутрішньому оздобленні створити перешкоду для дифузії водяної пари з приміщення в товщу стіни. Такою перешкодою може служити керамічна плитка з паронепроникним затиранням швів. Керамічну плитку доцільно використовувати та для облицювання кухні.

Залежно від якості кладки та функціонального призначення приміщення, застосовують різні технології робіт. При високій якості кладки, у приміщенні з повітряно-сухими умовами експлуатації нерівності стіни зістругують фуганком, ґрунтують, наносять клейову суміш і приклеюють плитку. У приміщеннях з підвищеною вологістю стіни попередньо штукатурять цементно-вапняними або полімер-цементними сумішами, і після їх затвердіння приклеюють личкувальну плитку.

7.2.3.2. Матеріали та технологія оздоблення інтер'єру штукатурними розчинами та шпаклівками

Використовують вапняні, вапняно-цементні, полімерцементні та гіпсові штукатурно-шпаклівкові суміші.

Вапняно-піщана штукатурка: застосовують у житлових приміщеннях з повітряно-сухим режимом експлуатації (з вологістю до 55%). Перед нанесенням ґрунтують або зволожують стіну. Через низьку водоутримуючу здатність штукатурки, товщина шару повинна бути не менше 10-15 мм. Наносять у три шари: перший – вапняно-піщана штукатурка, а потім два шари гіпсової шпаклівки – великозернистої та дрібнозернистої. Штукатурка повільно твердне, має невисоку міцність. Після затвердіння має добру паропроникність і забезпечує оптимальні умови проживання. Доцільно застосовувати при низькій якості кладки, тоді, коли потрібно наносити товстий шар вирівнювальної штукатурки.

Гіпсові суміші: для повітряно-сухих умов експлуатації підходять гіпсові штукатурно-шпаклівкові суміші. Технологія та вид суміші залежать від якості кладки. При високій якості кладки та нерівностях 1-2 мм застосовують гіпсові шпаклівки. Роботи по шпаклюванню ведуть двома способами: сухим вирівнюванням або мокрим глянцюванням.

Мокре глянцювання: після висихання ґрунтовки наносять послідовно 2-3 шари гіпсової суміші. Кожний наступний, більш тонкий шар, наносять після тверднення попереднього (через годину), вирівнюючи його нерівності. В'язкість суміші наступного шару повинна зменшуватися. Останній шар наносять, установлюючи шпатель під кутом 60-70° до поверхні та ретельно вирівнюють шпаклівку, надаючи їй глянцеву поверхню. Під час роботи використовують широкий шпатель з нержавіючої сталі. Перевагою цього методу є отримання більш міцної поверхні та відсутність пилу. Необхідна висока кваліфікація виконавців.

Сухе вирівнювання полягає в шліфуванні чергових шарів шпаклівки після їх висихання. Сухий шар шліфують шліфувальною сіткою. Перевагою цього методу є простота роботи, яка не вимагає високої кваліфікації виконавців.

При необхідній товщині шару 10 мм і більше, при значних обсягах робіт, доцільно використовувати гіпсові штукатурки машинного нанесення. **Технологія:** установлюють маяки. Наносять за допомогою машини суміш і вирівнюють h-подібним правилом. Потім, за допомогою губки та широкого шпателя, надають поверхні глянцевий характер. **Перевага:** висока продуктивність та якість.

Для вологих приміщень (ванна, душова) використовують цементно-вапняні, цементно-піщані та полімер-цементні штукатурки або шпаклівки. Цементно-вапняні та цементно-піщані: водостійкі, з меншою, ніж у гіпсових покриттів, паропроникністю. Зменшення за рахунок цього паропроникності стіни забезпечить оптимальний тепловологістний режим експлуатації зовнішніх стін ванних і душових. Перед нанесенням суміші стіни необхідно змочити або заґрунтувати. Технологія виконання робіт – традиційна для звичайних сумішей. При значній товщині шару, для запобігання тріщиноутворенню, рекомендується армувати штукатурку лугостійкою склосіткою.

Полімер-цементна штукатурка та шпаклівка: доцільно застосовувати для вологих умов експлуатації при товщині шару до 5 мм, тобто там, де застосування звичайних цементно-вапняних сумішей нетехнологічне. Перед нанесенням штукатурки основа повинна бути заґрунтована.

7.2.3.3. Матеріали та технологія облицювання внутрішніх стін плиткою з природного каменю

Розрізняють штучне та природне каміння для облицювання. Застосовують для облицювання стін, підлоги, камінів у вітальні, кухні, передпокою.

З природних каменів в інтер'єрі використовують граніт, мармур, онікс, черепашник, піщаник, травертин, сланець. Мармуром облицьовують каміни, стіни, підлогу та сходи. Вибір клейової суміші залежить від виду основи та характеристик личкувальної плитки. Зазвичай поверхня плитки полірована, але інколи застосовують технологію «старіння», що придає виробу вигляд антикваріату. Часто використовують поєднання полірованого та шорсткого мармуру. Вапняк черепашник – використовують у декорі камінів, стін. Недолік каменю – його пориста поверхня вбирає бруд. Травертин застосовують для стін і камінів.

В оздобленні інтер'єру використовують плитки «під камінь», які отримують з суміші цементу, дрібного заповнювача та пігменту. Фактуру такі плитки набувають при віброущільненні суміші в пластмасових формах.

7.2.3.4. Матеріали та технологія оздоблення інтер'єру декоративними штукатурками і шпаклівками

У житлових приміщеннях, офісах, холах, басейнах, більярдних, кегельбанах, кінотеатрах, навчальних закладах застосовують декоративні штукатурки з фактурами «короїд», галька (камінцева) та довільна на полімер-цементному, акриловому, силікатному та силіконовому зв'язуючих. Суміші для довільної фактури надають широкі можливості для дизайнерів. За допомогою валика, шпателя, терки, щітки малковиці та інших інструментів можна створювати різноманітні фактури декоративного оздоблення.

7.2.3.5. Матеріали та технологія оздоблення інтер'єру декоративними панелями
Попередньо кріплять до стіни дерев'яний каркас. Кріплення каркасу виконують спеціальними анкерами для газобетону. Технологія виконання робіт з монтажу облицьовувальних панелей типова.

7.2.3.6. Матеріали та технологія облицювання інтер'єру гіпсокартонними листами
Відрізняють два варіанта кріплення: при використання металевого або дерев'яного каркасу, або кріплення за допомогою спеціальної гіпсової суміші.

Каркасний спосіб кріплення: попередньо кріплять до стіни дерев'яний або металевий каркас. Кріплення каркасу виконують спеціальними анкерами для газобетону. Технологія виконання робіт з монтажу гіпсокартонних робіт типова.

Кріплення за допомогою гіпсової суміші: з гіпсової суміші виготовляють на стіні маяки. Відстань між ними дорівнює ширині листа. На лист наносять гіпсову суміш у вигляді маяків, притискують до стіни, вирівнюють за допомогою рівня і h-образного правила.

7.2.3.7. Лакофарбні матеріали для інтер'єру
Під час оздоблення інтер'єру застосовують гладкі та текстурні фарби, різні декоративні покриття. У житлових приміщеннях перевагу надають глянцевим або матовим акриловим водоемульсійним фарбам. Глянцеві фарби містять підвищену кількість зв'язуючого, мають підвищену міцність і стійкість до стирання, легко миються, тому їх застосовують у передпокоях і на кухнях. Для дитячих, спалень і віталень потрібно використовувати матові або полуматової фарби.

Під час оформлення офісів застосовують як глянцеві та матові фарби, так і фарби, які дозволяють виконати покриття, що імітує текстиль, деревину, мармур, оксамит, оздоблення «під старовину».